

10 e Kamer

Nr. 217/06
VAN HET PARKET

Nr. C1243109
VAN HET ARREST

30 oktober 2009

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

tussenarrest
verdere behandeling 26 februari 2010

not. 66.13.635/017 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. _____ metselaar, geboren te _____
op _____, wonende te _____
- 2.Nr. _____, verpleegkundige, geboren te _____
op _____, wonende te _____

Verdacht van:

Te _____ vanaf 1 augustus 2001 (stuk 23) tot en met datum der dagvaarding

de eerste en de tweede

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd,

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Met de omstandigheid voor de eerste, zijnde metselaar, dat de te lastlegging gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen

als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 11 januari 2006, 17de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Spreekt de eerste beklagde vrij van de omstandigheid dat de te last legging werd gepleegd in de uitoefening van zijn beroep.

Veroordeelt beide beklagden voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging elk tot een geldboete van € 50, met 45 opdecimen verhoogd, € 275 bedragende of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen met gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een duur van 3 jaar.

Legt de beklagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Veroordeelt de beklagden solidair tot de gerechtskosten, in het geheel begroot op € 143,26.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur dat de beklagden het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te gekend ten kadaster onder , met als hoofdfunctie verblijfsrecreatie, dienen te staken en dit binnen een termijn van 1 jaar vanaf de dag dat onderhavig vonnis kracht van gewijsde zal hebben. Veroordeelt elk van de beklagden tot een dwangsom van € 125 per dag bij niet naleving van dit vonnis.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 januari 2006 door het openbaar ministerie tegen beide beklagden;
- 26 januari 2006 door de beide beklagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 10 september 2009 in het Nederlands:

- de eerste en tweede beklagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester , advocaat te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De beklaagden zijn op 18 juli 2001 voorlopig in een caravan gaan wonen op een door de eerste beklaagde aangekocht terrein in een weekendverblijfpark in ; gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie. Zij beschikten niet over een andere woonst. Zij zijn later ingetrokken in het weekendverblijf dat zij op het terrein, dat op 7 februari 2003 mede-eigendom werd van de tweede beklaagde, bouwden op basis van een stedenbouwkundige vergunning van 10 september 2002; de functiewijziging van het vergund gebouw is te situeren op een niet nader gekende datum in de periode van 10 september 2002 tot 10 september 2003.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief van 21 april 2005 met bijlagen (stukken 1/16 tot en met 18) bij het parket de vordering tot het staken van het strijdige gebruik ingeleid.

3. In hoofdstuk IV van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) wordt onder de titel "aanpak permanente bewoning weekendverblijven" onder bepaalde voorwaarden een woonrecht toegekend aan permanente bewoners van weekendverblijven en hun gezinsleden (art.5.4.3 VCRO).

Art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO bepaalt dat gedurende de uitoefening van het woonrecht worden geschorst "op het strijdig gebruik van het weekendverblijf gesteunde vorderingen op grond van de artikelen 6.1.1 en 6.1.41 tot en met 6.1.43, ontstaan vóór de aanvang van het woonrecht, evenals de verjaring van deze vorderingen". Dit impliceert een schorsing van de strafvordering, met inbegrip van de herstellvordering, die kan duren tot en met 31 december 2029 en in bepaalde gevallen zelfs tot 31 december 2039 (art. 5.4.3 § 1, tweede lid VCRO).

Art. 6.1 van het *Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950* (*B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961*), hierna EVRM genoemd, bepaalt, onder meer, dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dit grondrecht wordt niet op geheel of gedeeltelijk analoge wijze gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet, zodat het hof zich zonder een prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof (art. 26, § 4 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, zoals aangevuld door de bijzondere wet van 12 juli 2009) kan uitspreken over de arnbtshalve opgeworpen vraag of art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO het recht op de behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn schendt.

Gelet precies op het feit dat de schorsing kan duren tot 31 december 2039 dient deze vraag positief te worden beantwoord.

Wegens de voorrang op het interne recht van de internationale rechtsregel vervat in art. 6.1 van het door België geratificeerde EVRM is het hof verplicht art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO buiten toepassing te laten.

Zelfs in de veronderstelling dat de beklaagden over een woonrecht beschikken (zie randnummer 9.2), dan staat dit aan de afhandeling van de strafvordering niet in de weg.

Op de terechtzitting van het hof hebben de partijen over dit alles tegenspraak kunnen voeren.

4. Het tot stand brengen van een functiewijziging zonder de vereiste vergunning is een aflopend misdrijf. De functiewijziging is te situeren op een ander tijdstip dan in de telastlegging vermeld. Daarom dient de enige telastlegging te worden verbeterd als volgt:

te

de eerste en de tweede

bij inbreuk artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is,

A. op een niet nader gekende datum in de periode van 10 september 2002 tot 10 september 2003:

door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie",

B. van op een niet nader gekende datum in de periode van 10 september 2002 tot 10 september 2003, tot 13 oktober 2005:

door de onder A omschreven toestand in stand te hebben gehouden.

Van deze verbetering werd aan de partijen kennis gegeven. De beide onderdelen van de aldus verbeterde telastlegging hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen of zijn er in vervat.

Telkens hierna sprake is van 'de telastlegging' betreft het de telastlegging zoals hier verbeterd.

5. Het in onderdeel A te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.4.2.1.6°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, en tweede lid en 6.1.3 VCRO.

Met betrekking tot onderdeel B is het zo dat het artikel 6.1.1, derde lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.6.1.1, derde lid VCRO (ar

1.1.2, 10° VCRO). De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf brengt krachtens art. 6.1.1, vierde lid VCRO mee dat, voor zover gesteund op het in stand houden, de vordering tot het staken van het strijdige gebruik door het hof niet langer kan worden ingewilligd.

6. De termijn van de verjaring van de strafvordering nam in de voor de beide beklaagden meest gunstige veronderstelling een aanvang op 10 september 2002. De termijn werd gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie op 25 januari 2006. Sederdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring; ook het recht van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om het staken van het strijdige gebruik te vorderen is niet verjaard (art.6.1.41 § 5, 1°, 2° en 3° lid VCRO).

7. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is onderdeel A van de telastlegging in hoofde van de beide beklaagden bewezen, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid voor de eerste beklaagde; anders dan de eerste rechter oordeelde is hiertoe niet vereist dat de eerste beklaagde, die beroepshalve onroerende goederen bouwt, ter zake in de uitoefening van zijn beroep handelde.

8.1. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht, door in het weekendverblijf (permanent) te wonen.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij miskend.

Slechts de hierna vermelde geldboete vormt daarom voor beide beklaagden een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagden rekening met het feit dat zij op het ogenblik van de feiten nog geen veroordelingen hadden opgelopen, wat voor de eerste beklaagde een verzachtende omstandigheid uitmaakt die een straf beneden het minimum toelaat.

8.2. Het hof houdt tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 2001 en vóór 1 maart 2004 werd gepleegd, zodat de geldboete telkens dient te worden verhoogd met 40 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de

invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

9.1. Zoals hiervoor aangestipt heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij brief van 21 april 2005 met bijlagen (stukken 1/16 tot en met 18) bij het parket de vordering tot het staken van het strijdige gebruik ingeleid; hij vordert tevens de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staken. Deze vordering voor zover gesteund op onderdeel A van de telastlegging kan het hof wanneer daartoe grond bestaat nog inwilligen.

9.2. Om de redenen hiervoor in randnummer 3 vermeld dient het hof in weerwil van het bepaalde in art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 3° VCRO uitspraak te doen over de gevorderde herstelmaatregel.

Het eventueel woonrecht waarover de beklagden zouden beschikken bestaat slechts vanaf 1 september 2009. Bij het formuleren van de herstellvordering kon hiermee geen rekening worden gehouden; het dossier bevat geen toereikende gegevens om het hof toe te laten te beoordelen of de beklagden titularis zijn van een woonrecht. Partijen verstrekten op de terechtzitting van het hof daarover ook niet de nodige informatie. Een goede rechtsbedeling vereist aan partijen hiertoe alsnog de gelegenheid te geven.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,

2, 3, 5, 65, 85 en 100 van het Strafwetboek.,

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003.

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 1 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,

1 van het KB van 11 december 2001

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

beslissend met éénparige stemmen:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 4 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot onderdeel B van de telastlegging vervallen; willigt de vordering tot het staken van het strijdige gebruik niet in voor zover zij is gesteund op dit onderdeel van de telastlegging,

veroordeelt de beklaagden ieder voor onderdeel A van de telastlegging tot een geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimes tot € 500, of telkens een vervangende gevangenisstraf van één maand,

legt de beklaagden de verplichting op elk een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 143,26 in eerste aanleg en op € 79,45 in hoger beroep en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen misdrijf,

en vooraleer uitspraak te doen over de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het staken van het strijdige gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom:

beveelt de heropening van de debatten teneinde de meest gereede partij toe te laten het hof in te lichten over het al dan niet bestaan van een woonrecht in hoofde van de beklaagden,

zendt de aldus beperkte zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van **vrijdag 26 februari 2010 te 9 uur**,

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

|

Kosten:	
Afschriften:	€ 17,10
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 25,13
	<hr/>
	€ 72,23
+ 10 % :	€ 7,223
	<hr/>
Totaal afgerond:	€ 79,45

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter , als voorzitter, en de raadsheren , en in openbare terechtzitting van **30 oktober 2009** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van , substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier .